

mentschef har tilladt sig at true, misbillige, dadle og reprimandere en underordnet Embedsmand, fordi han har gjort Brug af sin grundlovmæssige Ret til at være Stiller for en Mand, der havde hans politiske Overbevisning.

Men langt værre er det med den Maade, hvorpaa man i Kultusministeriet er gaaet frem mod en anden Mand. I det Tilfælde, jeg nylig nævnte, var der jo Tale om en Embedsmand under Indenrigsministeriet, og man kunde altsaa hønge sig i, at han skulde staa direkte til Disposition for Ministeren, og at det iøvrigt var en ung Mand, der kunde bane sig en anden Vej, men i Kultusministeriet er man lige overfor en Mand, hvis Dygtighed er almindelig anerkjendt, og som man selv har anerkjendt, gaaet frem paa en Maade, som er aldeles enestaaende, det er den Maade, hvorpaa den høit ærede Kultusminister har tilladt sig at træde op lige overfor Overlærer Pingel. Jeg skal blot med et Par Ord recapitulere Sagen for at vise, hvorledes denne Sag som saa mange andre laves om til noget Andet, end den er. Det er bekjendt, at mange stikkelige Mænd i Danmark have troet, at Ministeriet har værnet om Religionen og den rene Lære ved den Maade, hvorpaa den har behandlet Hr. Pingel. Da det er en Hovedopgave for Ministerens Parti at værne om disse ærværdige Ting, finder man det i sin Orden, at Ministeren den Gang satte denne Mand ud af en Virksomhed, der angreb Religionen og den rene kirkelige Lære. Men alle de Herrer, som have troet dette, kunne berolige sig med, at Kultusministeriet aldrig nogensinde har været bekymret enten for Religionen eller Kirken i Anledning af Overlærer Pingels Virksomhed. Den Gang Overlærer Pingel skrev sin Nede-gjørelse, hvori han forklarede sit religiøse Standpunkt, var der intet Menneske, der krummede et Haar paa hans Hoved. Flere Aar efter udnævnte Regjeringen ham selv til Overlærer, og den Rektor, som nu har været saa ivrig for at faa ham fjernet, var selv den, der gav ham de mest anerkjendende Vidnesbyrd. Altsaa, naar man har paa- staaet alt dette om Religionen, saa kan enhver Mand i Landet berolige sig med, at det er det rene Hylleri og slet ikke andet. Jeg mener ikke, at Regjeringen har hyklet, den har ikke sagt noget Saadant, det er ikke andet end en Historie, der er lavet for at faa Stemning for en i og for sig uretfærdig Afledigelse, og det er saa meget mindre Tilfældet, at dette spiller nogensomhelst Rolle ved denne Afledigelse, som Overlærer Pingel endog i sit Svar til Kultusministeriet udtrykkelig erklærede, at han ikke mere

agtede at skrive om religiøse Materier, og Rektoren ogsaa udtrykkelig har erkjendt, at Hr. Pingel ikke har gjort Propaganda i Skolen. Ligeledes er det givet, at Overlærer Pingel ikke har gjort nogetsomhelst Skridt, der kunde bringe ham i Konflikt med Loven, og at han, saavidt mig eller nogen anden Mand bekjendt, heller ikke har gjort Noget saa forbryderisk som at være Stiller for en Mand, der har stillet sig til Rigsdagen. Det Gnefte, han har gjort, er, at han i Studenterverdenen og Arbejderverdenen, og hvor han har høvt Indflydelse, har udtalt sine Anskuelser, som han omhyggelig har afholdt sig fra at udtale i Skolen. Og fordi en Mand udenfor sin Embedsvirksomhed tillader sig at udtale de Anskuelser, han har, bliver han afstediget af Kultusministeriet. En anden Sag var det, hvis han endda havde agiteret, men blot fordi han har udtalt sin politiske Overbevisning til de Studenter og Arbejdere, han har staaet i Forhold til, rykker vor Kultusminister her frem og affordrer ham en Erklæring om, at han for Fremtiden vil afholde sig fra saadanne strafværdige Ting, og da han ikke vilde gaa ind paa det, men, som en Mand af Være, udtrykkelig erklærede, at han vilde være sin Mening bekjendt, og at han ganske vist ikke hidtil havde deltaget i Agitationen mod Ministeriet, men forbeholdt sig den samme Ret som enhver fri Borger til at modarbejde Ministeriet, saa faar han af rent politisk Sjendskab sin Afled, skjøndt han er en Mand, om hvis Dygtighed som Lærer, der ikke kan være nogen Tvivl, da Ministeriet selv i Henhold til hans nuværende Foresattes glimrende Anbefalinger har udnævnt ham til Overlærer. Sæltfald kan der altsaa ikke fra Ministeriets Side være nogen Tvivl om, at han er fuldt kvalificeret til Læreverembedet. Saaledes er dette Forhold; det er det, der er slet i denne Sag, og det er slet med den høist interessante Motivering, at dersom det ikke skete, vilde Frekventens tage af ved Metropolitanaskolen. Men hvorfor i al Verden ikke sige rent ud: Det have vi gjort, fordi det er en Mand, vi ikke kunne lide, som har gjort os Vanfærligheder i Meget, baade i Studenterverdenen, idet han har gjort Oprør mod de gamle Guder i Studenterverdenen, og i Arbejderverdenen, fordi han blandt Arbejderne har tilladt sig en Ting, som vi anse for overordentlig lidet nyttig, nemlig at meddele Arbejderne nyttig og god Undervisning. Derfor skal denne Mand væk. Det var aabent og klart; men det har Regjeringen ikke anført. Regjeringen kommer ganske anderledes; der anføres, at han kunde skade